

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **S. F.**, zastoupený Mgr. Julií Filipovou, advokátkou se sídlem Luční 207, Horšovský Týn, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 1760/18, Plzeň, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2023, č. j. PK-ŽP/8542/23, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) Myslivecký spolek „Oseva“ Semněvice z. s.**, se sídlem Císlerova 604, Domažlice, **II) Česká republika – Státní pozemkový úřad**, se sídlem Husinecká 1024/11a, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 1. 2025, č. j. 55 A 49/2023-125,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o rozhodnutí o uznání nové honitby podle § 29 odst. 3 zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů, odpovídají-li její hranice původní honitbě, která byla k témuž okamžiku zrušena podle § 31 odst. 6 písm. a) tohoto zákona. Řešena je především právní otázka, zda uznání nové honitby za těchto okolností brání, že její hranice tvoří zčásti rozhraní zemědělských a lesních pozemků, čemuž by se podle § 17 odst. 6 zákona o myslivosti mělo bránit.

[2] Dne 23. 11. 2022 podala osoba zúčastněná na řízení II) jako držitel honitby žádost o zrušení vlastní honitby Oseva Semněvice (dále jen „původní honitba“). Dne 5. 12. 2022 podal přípravný výbor Honebního společenstva Semněvice I. návrh na jeho registraci a návrh na uznání společenstevní honitby Semněvice I. (dále jen „nová honitba“). Žádost o zrušení původní honitby a návrh na uznání honitby nové byl podán u Městského úřadu

Horšovský Týn (dále jen „městský úřad“), který řízení o nich z důvodu zásady rychlosti a hospodárnosti spojil. Následně vydal rozhodnutí ze dne 20. 3. 2023, č. j. MUHT 6823/2023, kterým podle § 31 odst. 6 písm. a) zákona o myslivosti rozhodl o zániku původní honitby (výrok I.) a podle § 29 odst. 3 zákona o myslivosti uznal honitbu novou, jejíž výměru a hranice rovněž vymezil (výrok II.).

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) vlastní pozemky, které byly začleněny do původní honitby a nyní jsou začleněny do honitby nové. K odvolání stěžovatele žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil výrok I. rozhodnutí městského úřadu tak, že se původní honitba ruší (nikoli zaniká) a ve výroku II. vypustil větu, že po nabytí právní moci rozhodnutí zaniká vlastní původní honitba. Ve zbytku rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

[4] Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného. Postup orgánů státní správy myslivosti, které současně rozhodly o zrušení dřívější honitby i uznání honitby nové, shledal v souladu s § 31 odst. 6 písm. a) zákona o myslivosti. Stěžovatel upozorňoval na metodický pokyn Ministerstva zemědělství ze dne 20. 12. 2021, č. j. MZE-70923/2021-16233, z něhož vyplývá, že nabytím právní moci rozhodnutí o uznání nové honitby zaniká honitba podle uvedeného ustanovení pouze při rozdělení nebo sloučení honitby. Krajský soud nicméně dodal, že metodický pokyn je jen doporučením. Zákon nevylučuje spojení řízení o zrušení honitby s řízením o uznání nové honitby, navíc za situace, kdy nová honitba vzniká ve zcela totožných hranicích jako honitba původní. Již žalovaný poukázal na veřejný zájem na nepřetržitém využívání honebních pozemků k výkonu práva myslivosti.

[5] Jakkoli je podle § 17 odst. 6 zákona o myslivosti nutno bránit vzniku hranice honitby na rozhraní zemědělských a lesních pozemků, neznamená to, že by honitbu s takto vymezenou hranicí nebylo možné uznat, není-li orgán státní správy myslivosti ve spolupráci s vlastníky honebních pozemků schopen najít vhodnější řešení. Krajský soud připomněl, že zpochybňovaná hranice honitby existuje již více než 10 let. Původní honitba vznikla již v roce 1993. V roce 2014 nastala malá změna její hranice z důvodu změny vlastnictví honebních pozemků. Stěžovatel nepředestřel konkrétní argumentaci, jak se takto vymezená hranice fakticky projevuje negativně a z jakého důvodu nelze v aktuálním stavu pokračovat.

[6] Kromě toho krajský soud vyloučil stěžovatelem navrhovanou variantu hranice honitby, která by spočívala v začlenění pozemků parc. č. XA a 2018 v k. ú. M. u H. T. a části pozemku parc. č. 1082/1 v k. ú. S. do sousední honitby Mezholezy-Buková, a ve výměně pozemků stěžovatele parc. č. XB, XC, XD, XE a XF v k. ú. S. za honební pozemky výše uvedené. Pozemky parc. č. 2018 a 1082/1 vlastní státní podnik Lesy České republiky, s. p., který je členem Honebního společenstva Semněvice I., držitele nové honitby. Oba pozemky byly uvedeny v seznamu pozemků členů honebního společenstva, které měly tvořit novou honitbu. Městskému úřadu tedy nezbylo než předloženému návrhu vyhovět a pozemky začlenit do nové honitby. Nešlo o pozemky jiných vlastníků přičleňované postupem podle § 18 odst. 4 zákona o myslivosti, u nichž by existoval prostor pro správní uvážení. Pouhé přičlenění pozemku parc. č. XA k honitbě Mezholezy-Buková by postrádalo smysl, neboť průběh hranice po rozhraní zemědělských a lesních pozemků by se nijak výrazně nezměnil. Navíc by hranice byla ještě členitější a méně znatelná. Navrhované změně tudíž správní

pokračování

orgány nevyhověly. Žalovaný řádně vysvětlil, z jakého důvodu nebylo možné najít jiné vhodnější řešení.

[7] V tvrzeném nepřesném popisu hranice honitby v místě přiléhajícímu k pozemku parc. č. XG v k. ú. M. u H. T. krajský soud neshledal ani jen potenciální dotčení veřejných subjektivních práv stěžovatele. Tento popis, byť mohl být podrobnější, byl dostatečný zejména s ohledem na skutečnost, že hranice nové honitby je totožná s tou původní. Rozhodnutí městského úřadu navíc tvoří dvě přílohy, které sestávají ze slovního popisu hranice honitby s jejím vyznačením na mapě a z výčtu a výměry honebních pozemků přičleněných s uvedením jejich vlastníků. Z těchto příloh jednoznačně vyplývá, kde se honitba nachází. Faktický průběh její hranice nezpochybňuje ani stěžovatel. Městský úřad učinil popis hranice podle faktického stavu.

II. Kasační stížnost žalobce a vyjádření žalovaného

[8] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Napadený rozsudek navrhl zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Nesouhlasí s právními názory krajského soudu a žalovaného, že zánik honitby rozhodnutím orgánu státní správy myslivosti je třeba svázat s uznáním nové honitby a že metodický pokyn Ministerstva zemědělství má jen doporučující povahu. Tím, že se orgán státní správy myslivosti může rozhodnout, zda o zániku honitby rozhodne samostatně, nebo současně s uznáním nové honitby, se připouští libovůle v jeho postupu.

[9] Ustanovení § 17 odst. 6 zákona o myslivosti sice nezakazuje vznik hranice honitby na rozhraní zemědělských a lesních pozemků, vyplývá z něj ale určitý příkaz k optimalizaci, který má být v závislosti na právních a faktických možnostech v maximální míře splněn. Krajský soud a žalovaný takto nepostupovaly. Nelze souhlasit s krajským soudem, že hranice původní honitby existuje více než 10 let. Stěžovatel odkazuje na rozhodnutí Městského úřadu Horšovský Týn ze dne 28. 2. 2017, č. j. MUHT 3230/2017, kterým se změnila výměra o 30 ha, avšak popis hranice zůstal stejný. Dále odkazuje na listinu vydanou osobou zúčastněnou na řízení II) dne 15. 9. 2014, sp. zn. SPU 368601/2014, ve věci hranice mezi honitbou Mezholezy-Buková a honitbou Oseva Semněvice, která reaguje na jeho výzvu ke změně popisu hranice. Popis hranice nicméně nebyl doposud změněn a uvedený přípis byl jedinou reakcí. Současně žalobce přikládá i přípis Pozemkového fondu České republiky ze dne 14. 12. 2009, č. j. 11476/09, který se týká informace o hranicích honitby Oseva Semněvice. Směrodatný je snímek mapy se zákresem hranic, jelikož slovní popis je stručný a nepřesný.

[10] Stěžovatel opakovaně navrhoval jiné vhodnější řešení, které však nebylo přijato správním orgánem a na které v plném rozsahu odkazuje. Nepřijal-li správní orgán návrh stěžovatele, bylo na něm, aby hledal jiné (vhodnější) možnosti řešení, což neučinil. Nesprávný je i závěr o dostatečném popisu hranice honitby. Pokud by tomu tak bylo, nevznikaly by v praxi problémy, kde jsou hranice honitby, což byl stěžovatel opakovaně nucen řešit. Jen stěží si lze představit, že každý myslivec bude chodit do přírody s rozhodnutím o uznání nové honitby, včetně příloh, aby mohl podle v nich uvedených údajů zkoumat hranici honitby. Její slovní popis by měl být natolik výstižný, aby bylo zcela jednoznačné, kde se nachází.

[11] Žalovaný navrhl kasační stížnost zamítnout. Ztotožnil se s právním názorem krajského soudu, na jehož rozsudek plně odkázal.

[12] Osoby zúčastněné na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřily.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[13] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátkou. Bylo tak možné přezkoumat napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i z hlediska možných vad, k nimž by bylo třeba přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatel namítá nesprávný výklad § 31 odst. 6 písm. a) zákona o myslivosti, podle něhož „[h]onitba zaniká zrušením, sloučením nebo rozdělením honitby na žádost jejich držitelů a nabytím právní moci nových rozhodnutí o uznání honitby“. Nezpochybňuje samotný zánik původní honitby, nýbrž uznání nové honitby podle § 29 odst. 3 zákona o myslivosti, která se nachází na stejných pozemcích, včetně pozemků v jeho vlastnictví. Nejvyšší správní soud podotýká, že na zákonnost uznání nové honitby nemá vliv, že o něm bylo rozhodnuto současně se zrušením původní honitby. To, že městský úřad spojil obě řízení, ačkoli k tomu nebyl povinen, se nijak nedotklo veřejných subjektivních práv stěžovatele. Jak již uvedl krajský soud, tento postup odpovídal zásadě rychlosti a hospodárnosti a byl odůvodněn veřejným zájmem na nepřetržitém využívání honebních pozemků k výkonu práva myslivosti. Nešlo o projev libovůle městského úřadu.

[16] Stěžejní námitka stěžovatele spočívá v tvrzeném rozporu hranice nové honitby s § 17 odst. 6 zákona o myslivosti, který mj. stanoví, že při tvorbě honiteb „je nutno bránit vzniku hranice honitby, kterou by tvořilo rozhraní zemědělských a lesních pozemků“. Stěžovatel vytýká krajskému soudu i žalovanému, že neposuzovali, zda bylo možné vést hranici honitby jinak. Sám ostatně navrhl možné jiné řešení hranice. Zároveň zpochybňuje, že tato hranice existuje již více než 10 let, což dokládá přiloženými dokumenty.

[17] Nejvyšší správní soud uznává, že z § 17 odst. 6 zákona o myslivosti vyplývá povinnost orgánu státní správy myslivosti, aby při rozhodování o uznání honitby posoudil, zda její hranici tvoří rozhraní zemědělských a lesních pozemků. Je-li tomu tak, musí zvážit, zda by tato hranice nemohla vést jinak, a to především za tím účelem, aby byl naplněn požadavek na existenci v terénu zřetelných přírodních hranic ve smyslu § 17 odst. 4 zákona o myslivosti. Pakliže ale takovéto jiné vymezení hranice není možné, samotná skutečnost, že hranice tvoří uvedené rozhraní, není důvodem neuznání honitby.

[18] Mezi účastníky řízení není sporné, že část hranice nové honitby tvoří rozhraní zemědělských a lesních pozemků a že v tomto ohledu tato hranice odpovídá hranici honitby původní. Zároveň není rozhodné, zda hranice původní honitby byla či nebyla v posledních 10 letech změněna. Význam má teprve naplnění požadavku podle § 17 odst. 6 zákona

pokračování

o myslivosti, tedy zda při rozhodování o uznání nové honitby přicházela v úvahu jiná možnost vedení její hranice. Žalovaný takovouto možnost neshledal. Rovněž podrobně vysvětlil, z jakých důvodů neobstojí stěžovatelem navrhovaná varianta řešení. Tím dostal své povinnosti jasně odůvodnit vhodnost zvoleného řešení (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2014, č. j. 7 As 106/2013-40). Se závěry žalovaného se ztotožnil i krajský soud. Nejvyšší správní soud nepovažuje za nezbytné se tímto řešením, které bylo shrnuto výše, dále zabývat, neboť stěžovatel v kasační stížnosti pouze odkázal na obsah žaloby a nijak blíže nereagoval na podrobnou argumentaci krajského soudu. Důvody kasační stížnosti, mají-li být podřaditelné pod § 103 odst. 1 s. ř. s., musí směřovat proti rozhodnutí krajského soudu, a nikoli proti rozhodnutí správního orgánu, vůči němuž žaloba směřovala (rozsudek NSS ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009-77, č. 2103/2010 Sb. NSS).

[19] Poslední námitka týkající se tvrzeného nedostatečného popisu hranice honitby je formulována obecným poukazem na blíže nespecifikované problémy, které v souvislosti s tímto popisem vznikají v praxi. Stěžovatel nepochybně určítost hranic honitby vyplývající z příloh rozhodnutí městského úřadu, nýbrž jejich seznatelnost na místě. V tomto směru měl být podle jeho názoru výstižnější slovní popis hranice honitby, který předpokládá § 28 odst. 3 písm. e) zákona o myslivosti. Nejvyšší správní soud spatřuje podstatu této námitky v popisu honitby v místě přílehlajícím k pozemku parc. č. XG v k. ú. M. u H. T.. S ohledem na obecnou povahu námitky postačí uvést, že krajský soud uznal vhodnost podrobnějšího popisu této hranice. To však nemění nic na tom, že tato hranice, která odpovídá hranici původní honitby, je dostatečně určitá. Faktický průběh hranice honitby není sporný. Stěžovatel sám je navíc vlastníkem pozemku parc. č. XG, takže si hranice honitby, která odpovídá jeho ohrazení, musí být vědom.

[20] Jedinou nesprávnost napadeného rozsudku shledal Nejvyšší správní soud v označení osoby zúčastněné na řízení II). Postavení osoby zúčastněné na řízení neměl Státní pozemkový úřad jako správní orgán, nýbrž Česká republika, která dne 1. 1. 2013 na základě § 22 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu a o změně některých souvisejících zákonů, vstoupila do všech práv a povinností někdejšího Pozemkového fondu České republiky, včetně práva držitele vlastní honitby Oseva Semněvice. Státní pozemkový úřad byl pouze příslušný k výkonu těchto práv a povinností. Přesto platí, že s ohledem na tuto příslušnost by v řízení o žalobě jednal právě Státní pozemkový úřad, který v něm měl možnost uplatňovat za Českou republiku její práva osoby zúčastněné na řízení, včetně práva vyjádřit se k žalobě. Krajský soud z tohoto důvodu nezatížil řízení o žalobě vadou, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozsudku (srov. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 As 183/2022-59, odst. [12] a [13]).

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[22] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s řízením o kasační stížnosti žádné

náklady nevznikly. Nebyl dán ani důvod pro přiznání náhrady nákladů řízení osobám zúčastněným na řízení podle § 60 odst. 5 ve spojení s § 120 s. ř. s. V souvislosti s plněním povinnosti uložené Nejvyšším správním soudem jim žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2026

JUDr. Radan Malík
předseda senátu